

LBRIS

We know
books

**SYOU
ISHIDA**

**Vă
prescriem
o
pisică**

Traducere din limba japoneză de
OANA LOREDANA SCORUȘ

NEMIRA

CUPRINS

CAPITOLUL 1	5
CAPITOLUL 2	67
CAPITOLUL 3	99
CAPITOLUL 4	123
CAPITOLUL 5	157

Colecție coordonată de Anamaria MANOLESCU

Design copertă: Beci KELLY/TW

Ilustrații copertă: Alissa LEVY

Adaptare copertă: Adelina BUTNARU

Prepress: Alexandru CSUKOR

Redactare: Claudia UNGUREANU

Corectură: Alina BOGDAN

Tehnoredactare: Antonela IVAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ISHIDA, SYOU

Vă prescriem o pisică / Ishida Syou ; trad. din lb. japoneză Oana-Loredana Scoruș. -

București : Editura Nemira, 2026

ISBN 978-606-43-2292-0

I. Scoruș, Oana (trad.)

821.521

Syou Ishida

猫を処方いたします。NEKO WO SHOHO ITASHIMASU.

Copyright © 2023 by Syou ISHIDA

c/o The Appleseed Agency Ltd, Japan.

First published in Japan in 2023 by PHP Institute, Inc.

Romanian translation rights arranged with PHP Institute, Inc.

through Emily Books Agency LTD. and Corto Literary d.o.o.

All rights reserved.

Copyright © Nemira, 2026, pentru prezenta ediție în limba română

NEMIRA FICTION este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Orice reproducere, totală sau parțială,

a acestei lucrări și închirierea acestei cărți

fără acordul scris al editorului sunt strict interzise

și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-2292-0

CAPITOLUL 1

Ajuns la capătul unei alei întunecate, Shuta Kagawa a privit în sus spre o clădire multifuncțională.

După ce se rătăcise de mai multe ori, reușise în sfârșit să ajungă la destinație. Era o construcție făcută parcă să umple spațiul îngust dintre două blocuri de locuințe.

— Asta să fie oare...? a murmurat fără să-și dea seama.

Nu crezuse că mai exista în ziua de azi un loc care nu apare atunci când îl cauți pe telefon, dar acum înțelegea. Lumina zilei nu ajungea deloc aici, iar cerul părea îndepărtat și încetșosat. Aleea era plină de umezeală, iar clădirea, veche și murdară.

— Ce fel de adresă mai e și asta?

Orașul Kyōto, districtul Nakagyō, urcați pe strada Fuyachō, cotiți spre vest, pe strada Rokkaku, coborâți pe strada Tomikōji, virajți spre est, pe strada Takoyakushi.

Adresa pe care o primise era tipică orașului Kyōto. Deși existau denumiri oficiale ale cartierelor și numere precise, se foloseau numele străzilor care traversau orașul și punctele cardinale. Urmând străzile, puteai ajunge destul de aproape de destinație, dar descrierea prea vagă îi lăsa pe cei veniți din afara orașului complet debusolați.

De fapt, până să ajungă la această clădire multifuncțională, cotise de nenumărate ori la stânga și se învârtise în cerc prin zonă. Chiar când era pe cale să renunțe, a observat dintr-odată intrarea unei alei înguste.

De ce oare locuitorii din Kyōto folosesc intenționat un sistem atât de ambiguu?

Pentru Shuta, care venea din altă prefectură, numele străzilor din Kyōto păreau un adevărat cod. Chiar și ceva atât de simplu, precum o adresă, dădea impresia unei complexități menite să-i țină pe străini la distanță.

Shuta a oftat adânc pe aleea întunecată.

Și-a spus că era totuși prea devreme să se descurajeze și s-a calmat. Faptul că zona era îndoielnică nu însemna neapărat că și chiriașii erau la fel. Poate că blocurile din jur fuseseră construite mai târziu. Și, până la urmă, parcă locul aducea ușor a refugiu ascuns.

Ușa clădirii era deschisă. Nu avea lift, iar în capăt se zăreau scările. Poate din cauza luminii slabe și a faptului că nu era nimeni acolo, avea un aer sinistru. În timp ce înainta pe coridor, plăcuțele de pe ușile aliniate îi intrau în câmpul vizual, deși nu voia să se uite la ele. Era o clădire comercială plină de birouri. Toate companiile de acolo păreau dubioase.

Oare nu voi ajunge și eu într-o zi să stau într-una dintre camerele astea înguste și să păcălesc bătrânii la telefon?

Viitorul i-a trecut prin fața ochilor pentru o clipă, iar Shuta a clătinat repede din cap, încercând să alunge gândul. Venise aici tocmai pentru a evita un astfel de destin.

A urcat scările până la etajul patru și a găsit o cameră pe a cărei plăcuță scria „Clinica pentru boli de suflet Nakagyō”.

Ușa veche și masivă era aproape dezamăgitor de ușoară atunci când o deschideai. Shuta a aruncat o privire înăuntru și a fost surprins de cât de bine luminat era interiorul clinicii. La intrare se afla un mic birou de recepție. Nu era nimeni acolo.

— E cineva...? a întrebat Shuta spre interior.

Tăcere desăvârșită.

Oare era pauză? Stătea nehotărât, neștiind ce să facă. Pentru că nu avusese nici numărul de telefon, nici adresa de e-mail a clinicii, nu putuse să-și facă programare.

— E cineva aici? a întrebat din nou, ridicând vocea de data asta.

Tropăitul ușor al unor papuci pe podea a anunțat apariția unei asistente. Era o femeie cu pielea albă, care părea să aibă între douăzeci și cinci și treizeci de ani.

— Da, ce doriți?

— Vă rog să mă scuzați. Nu am programare, dar aș dori un consult.

— Aha, sunteți pacient. Intrați.

Avea accent din regiunea Kansai, cu intonația molcomă specifică Kyōto-ului. Deși părea tânără, accentul ei era destul de puternic.

Înăuntru, Shuta a văzut o canapea mică, pentru o singură persoană. Asistenta nu l-a condus însă spre sala de așteptare, ci direct în cabinet. Încăperea era mai mică decât o cabină pentru fumători dintr-o companie, mobilată doar cu un birou, un computer și două scaune simple.

Să fie asta oare clinica despre care auzise atâtea lucruri bune? Era din ce în ce mai îngrijorat.

Toate clinicile psihosomatice pe care le frecventase până acum erau primitoare și elegante. Nu se aflau în clădiri vechi care te făceau să eziti încă de la intrare. În plus, funcționau exclusiv pe bază de programare, iar completarea chestionarului preliminar dura aproape o oră. Aprecia faptul că fusese primit fără complicații, însă, acum că se gândea mai bine, nici măcar nu prezentase cardul de asigurare de sănătate.

Draperia din spate s-a tras, iar în cameră a intrat un medic în halat alb. Era un bărbat de aproximativ treizeci de ani, cu o constituție firavă.

— Bună ziua. Sunteți pentru prima oară la clinica noastră, nu-i așa?

Medicul a zâmbit ușor. Vocea lui, puțin nazală și subțire, avea cadența caracteristică Kyōto-ului, caldă și prietenoasă, însă fără a fi excesiv de familiară.

— Apropo, de unde ați auzit de clinica noastră?

— Păi...

Pentru o clipă, Shuta a ezitat. Deși intenționase să ascundă adevărul, a decis să fie sincer.

— Nu printr-o cunoștință directă. Am auzit de la un fost coleg care și-a dat demisia. Mi-a zis că vărul soției fratelui său mai mic lucrează la o companie care colaborează cu o companie... care colaborează cu o altă companie unde lucrează cineva care venea aici. Am auzit că este o clinică foarte bună.

Era o informație vagă, mai puțin credibilă chiar și decât un zvon. Singurele lucruri pe care le aflase erau numele clinicii, o adresă aproximativă ca un fel de cod și faptul că se afla la etajul patru.

Nu era prima dată când Shuta venea la o clinică de psihosomatică. Mai fusese cu șase luni în urmă.

Nici atunci nu avusese mari speranțe că o să se facă bine. Numai că trebuia să facă ceva. Se gândise că trebuie să-și dea silința. Așa că a început să meargă în mod repetat la clinicile bine cotate pe internet. În cele din urmă, a epuizat toate opțiunile din jurul casei și al companiei la care lucra.

Așa că, gândindu-se că până și un zvon e mai bun decât nimic, a ajuns aici. Nu se așteptase să fie într-o zonă atât de pustie.

— Hmm, avem o problemă. Nu acceptăm pacienți noi. Aici suntem doar eu și asistenta, ne descurcăm cu greu.

Medicul a oftat încet, cu blândețe.

Shuta s-a simțit descurajat. *Nici aici nu merge?* Deși pretindeau că tratează „boli ale sufletului“, erau puțini medicii care se implicau cu adevărat atunci când venea vorba să asculte pacientul.

Tocmai când Shuta era pe punctul de a spune „Am înțeles!“, pe fața medicului a răsărit brusc un zâmbet șiret. Privirea lui a devenit dintr-odată cea a unui copil pus pe șotii.

— Dar, ei bine, fiindcă ai venit printr-o recomandare, o să facem o excepție.

Spațiul, care era deja atât de îngust, încât genunchii aproape că li se atingeau, a devenit încă și mai strâmt. Medicul s-a întors către birou și a început să butoneze la tastatura calculatorului.

— Numele și vârsta, vă rog.

Consultația a început brusc.

— Mă numesc Shuta Kagawa. Am douăzeci și cinci de ani.

— Ce vă aduce astăzi aici? a întrebat medicul cu o voce calmă.

Shuta s-a încordat. Fusese în situații ca aceasta de nenumărate ori. Și, de fiecare dată, medicul îi asculta povestea în timpul alocat, apoi îi oferea un răspuns superficial.

Ți-a fost greu, nu-i așa? Nu trebuie să te forțezi. Bravo ție că ai venit azi aici, îți mulțumesc.

Dintr-un oarecare motiv, unii medici îi mulțumeau cu blândețe. Iar apoi îi prescriau mereu cam aceleași medicamente. Numai somniferele îi mai aduceau alinare, nu medicii.

— Eu...

Insomnie, țuiit în urechi, lipsa poftei de mâncare.

Când se gândea la muncă, simțea o apăsare în piept, respira scurt și des, iar noaptea nu putea dormi. Simptomele erau atât de comune, încât nu aveau niciun impact. De data asta, trebuia să explice bine și să rezolve odată problema.

Dar, înainte să-și dea seama, adevăratele lui gânduri au dat năvală.

— Vreau să-mi dau demisia.

— Da?

Medicul a răspuns imediat la vorbele lui șoptite. Shuta a tresărit.

— Ah, ba nu! Nu, nu vreau să-mi dau demisia, mă gândeam, de fapt, ce să fac să rămân în compania la care lucrez acum. Firma la care lucrez e o societate de investiții destul de mare, ba chiar are și reclame la televizor, dar... în realitate, e o slujbă care ne cam exploatează.

— Am înțeles.

Medicul a răspuns pe un ton neutru, apoi a zâmbit larg.

— O să vă prescriu o pisică. Să vedem cum evoluează situația.

Apoi și-a rotit brusc scaunul și s-a întors cu spatele.

— Doamna Chitose¹! Aduceți pisica.

— Da, s-a auzit o voce din spatele perdelei, și asistenta palidă de mai devreme a intrat în cameră.

La recepție nu observase, dar femeia avea o strălucire în ochi, un farmec aparte. Nu era deloc ostentativă, putea fi considerată frumoasă.

Asistenta i-a aruncat lui Shuta o privire ușor suspicioasă, apoi, cu un ton sec, s-a adresat medicului.

— Domnule Nike, sunteți sigur că e bine să i-o dăm lui?

— Ha-ha, da, e bine!

Medicul era mai calm decât asistenta și avea o atitudine mai relaxată. Era un spital ciudat. Chiar și numele „Nike“ era neobișnuit pentru un doctor.

Asistenta a pus pe masă cușca pe care o ținea în mână, apoi s-a întors în camera din spate fără să spună nimic.

Cușca era din plastic, cu laterale din plasă, un model simplu.

Înăuntru se afla într-adevăr o pisică.

¹ Grupul de sunete scris „chi“ în cuvintele japoneze se citește în română ca grupul „ci“. Numele japonez „Chitose“, așadar, se va citi ca „Citose“ (n. tr.).

LBDIS | We know
back

Shuta a rămas cu gura căscată. Nu putea ține pasul cu desfășurarea neașteptată a evenimentelor și nu găsea cuvintele potrivite. Privirea lui s-a fixat asupra pisicii care se afla chiar lângă el.

Era reală.

O pisică cenușie, fără trăsături deosebite, complet obișnuită. Era în umbră, nu se vedea prea bine, dar ochii săi mari și rotunzi, de un auriu intens, priveau spre Shuta cu prudență.

— Așadar, domnule Kagawa, pentru început, încercați asta timp de o săptămână.

— Poftim...?

— O să vă dau o rețetă, vă rog să o arătați la recepție.

— A... deci primesc o rețetă?

— Păi, bineînțeles!

Conversau normal, dar situația nu era deloc una obișnuită. Shuta s-a uitat la pisica din cușcă și a întrebat:

— Asta... e o pisică?

— Da, este o pisică.

Doctorul vorbea de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Într-adevăr, oricum o luai, era, fără îndoială, o pisică. Shuta, însă, începea să-și piardă încrederea în ceea ce îi vedeau ochii.

— O pisică adevărată?

— Desigur. Este foarte eficientă. Se știe din vechime că pisica e cel mai bun leac. Ah, adică vreau să spun că e mai eficientă decât orice medicament obișnuit.

Nu prea avea sens ce spunea. Confuz, Shuta a primit de la doctor o foaică de hârtie.

— Aveți aici rețeta. Luați de la recepție ce vi se dă și mergeți acasă. Ne vedem peste o săptămână. Am pacienți cu programare care așteaptă. La revedere!

Doctorul a arătat spre ușă, dând de înțeles că era timpul ca Shuta să plece.

Shuta a rămas cu gura căscată pentru un moment, dar și-a revenit repede. Un hohot de râs îi urca în piept.

— Ha, ha, ha, am înțeles! Deci asta e genul ăla de terapie cu animale.

Deși fusese luat prin surprindere de situație, nu era nimic ieșit din comun. Scopul era vindecarea sufletului prin interacțiunea cu animalele.

Shuta a zâmbit, dar doctorul nu a avut nicio reacție. Probabil aștepta să vadă ce zice Shuta.

— Surprinderea pacienților face parte din tratament? Ah, înțeleg. De aceea nu oferiți informații despre asta nicăieri. Pe moment, chiar mi s-a blocat mintea complet. Să prescrieți o pisică... ce idee curioasă!

Shuta s-a apropiat de cușcă și s-a uitat înăuntru. Pisica a făcut ochii mari și s-a uitat fix la el.

Nu se pricepea prea bine la animale, dar își dădea seama că și ea era la fel de nedumerită.

— E simpatică. Dar am impresia că nu prea mă place, a zâmbit el amar.

— Hm? Ia să vedem.

Doctorul și-a apropiat fața atât de mult de Shuta, încât aproape că i-a atins obrazul.

Shuta s-a speriat de distanța neașteptată de mică dintre ei, dar doctorul n-a părut să bage de seamă. Și-a lipit vârful nasului de grilajul cuștii și a privit fix pisica dinăuntru.

— Ia zi, cum e? E totul în regulă, nu? Da, da, zice că e bine.

— Nu, nu zice nimic! E speriată, vă spun.

— Așa credeți? Haideți să vedem!

Doctorul și-a lipit din nou vârful nasului de cușcă. Era atât de aproape, încât lui Shuta i s-a făcut frică.

— Ei, ce zici, e bine? Nu-i așa că e bine?

Apoi și-a ridicat fața și a zâmbit.

— Spune că nu e nicio problemă.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Pisicilor nu le plac oamenii ca mine, care nu sunt obișnuiți cu animalele. Chiar dacă e pentru terapie, tot mi se pare că e nedrept față de ea.

— Nu vă faceți griji. Chiar și pentru cei neobișnuiți cu animalele, efectele pisicii sunt garantate. Așteaptă pacienții, e timpul să încheiem.

Doctorul a spus asta zâmbind și s-a ridicat. A luat cușca și a așezat-o pe genunchii lui Shuta.

— Ce? Stați puțin...

— Ne vedem peste o săptămână.

Zâmbetul doctorului nu lăsa loc de obiecții. Fără să înțeleagă mare lucru, Shuta a luat cușca și a ieșit din cabinet. Practic, doctorul îl dăduse afară.

URDIS | We know books
Sala de așteptare era goală. Stătea în loc fără să știe ce să facă. O mână albă i-a făcut semn din spatele ferestruicii de la recepție:

— Domnule Kagawa, veniți încoace, vă rog!

— Aa, da...

Parcă era într-un film. S-a uitat în jur, suspectând că pe undeva trebuia să fie ascunsă o cameră.

Încă nedumerit, s-a apropiat de recepție. Asistenta a scos capul prin ferestruică.

— Dați-mi rețeta.

Fără să comenteze, i-a întins asistentei foaia primită de la doctor. Aceasta a dispărut în spatele ferestruicii.

Cușca s-a clătinat ușor, iar Shuta i-a simțit greutatea.

Era o senzație ciudată. Ultima dată când ținuse un animal în brațe fusese în școala primară, când avuseseră grijă de un iepure. Deși era prinsă în farsa asta absurdă, pisica stătea liniștită.

Gândindu-se la cât de cuminte era, pe fața lui Shuta a înflorit un zâmbet.

Când s-a întors, asistenta i-a întins o pungă de hârtie.

— Poftim.

Neavând de ales, Shuta a mutat cușca din ambele mâini într-o singură mână.

Pisica a alunecat ușor și cușca s-a înclinat.

— O, iartă-mă! Ăă, nu vă supărați, ce este în această pungă? E destul de grea...

— Este un set de provizii. Înăuntru aveți prospectul, să îl citiți cu atenție.

Asistenta a vorbit pe un ton calm și detașat. Vorba ei mieroasă de Kyoto suna rece și distantă.

În punga de hârtie se vedeau farfurii și tăvițe de plastic, precum și un pachet ce părea să conțină hrană. Erau, așadar, lucruri necesare pentru îngrijirea unei pisici. O punere în scenă destul de elaborată. Atât de bine gândită, că începea să se îngrijoreze.

— Ce mai urmează după asta? Mi se pare puțin exagerată toată treaba, adică...

— Dacă aveți nelămuriri, întrebați-l pe domnul doctor. Sănătate!

Asistenta a spus asta pe un ton impersonal, apoi a coborât privirea, ocupându-se deja de altceva.

— Nu vă supărați...

— Sănătate!

— Stați puțin...

— Sănătate!

Neputând obține mai mult de-atât, Shuta a ieșit din clinică. Având ambele mâini ocupate, nu i-a fost deloc ușor să deschidă ușa.

Ce naiba se întâmplă? Rămas fără cuvinte, Shuta s-a oprit în loc, pierdut în gânduri.

Din capătul holului se apropia un bărbat cu o înfățișare suspectă. A trecut prin fața lui Shuta și a deschis ușa încăperii de lângă.

Brusc, Shuta s-a simțit urmărit. Bărbatul îl privea cu o expresie suspicioasă, de parcă era pe cale să-l întrebe ceva.

Shuta a plecat repede de acolo. Îi era greu să coboare scările încercând să nu încline prea mult cușca. Cum a ieșit din clădire, mirosul de mușceai al străduței i-a umplut nările. Totul era real. Greutatea lucrurilor pe care le căra în mâini era la fel de reală.

Auzise de la un coleg că era o clinică foarte bună. Colegul auzise de la fratele său, fratele de la soție, iar soția de la verișoara ei – zvonul se schimba cu fiecare persoană pe la care trecea. A făcut un pas, doi, dar spectacolul absurd nu părea să se termine. Nici asistenta aceea cu voce seducătoare nu venea după el, nici nu se auzea vreun „tăiați!“, ca pe un platou de filmare.

Terapie de șoc sau înșelătorie? În cușca din mâna care era pe punctul de a ceda, avea o pisică.

După atâtea întorsături de situație, ajunsese într-un spital greu de imaginat – și, undeva în depărtare, o parte din el se amuza.

Transportul unui animal viu era o adevărată provocare. Nu putea traversa în fugă trecerea de pietoni și nici nu putea să-și atârne cușca pe umăr pentru că era prea grea.

În cușcă, pisica se mișca din când în când nemulțumită. Pe la jumătatea drumului, brațul a început să-l doară îngrozitor. După mai bine de treizeci de minute, a ajuns în sfârșit acasă.

LRDIS | We know
Hale

Cum a pus cușca jos, pisica, de parcă a înțeles imediat, a început să se agite și să facă zgomot, lovindu-se de cușcă. I s-a părut nedrept să o lase închisă într-un spațiu atât de mic, așa că i-a deschis ușița.

Pisica însă nu ieșea.

— Ce-i, măi, pisico? Hai, ieși!

Dar pisica tot nu se mișca. Îngrijorat, Shuta a aruncat o privire înăuntru și a văzut-o ghemuită în colțul cel mai îndepărtat al cuștii.

Ce să facă oare? Shuta a băgat mâna în punga de hârtie și a scotocit prin ea. A găsit două recipiente de aceeași dimensiune. A scuturat punga cu hrană și s-a auzit un zgomot ușor – părea să fie hrană uscată.

— Mai întâi, cred că-i trebuie apă.

A umplut unul dintre recipiente cu apă de la robinet și l-a așezat în fața cuștii. Pisica tot nu ieșea.

— A, da, era și un prospect...

Aruncându-și din când în când privirea către pisică, Shuta a început să citească foaia pe care o scosese din pungă.

„Nume: Bi. Femelă, aproximativ opt ani, metisă. Hrană: dimineața și seara, în cantități adecvate. Apă: disponibilă în permanență. Gestionarea excrementelor: la nevoie. În principiu, poate fi lăsată nesupravegheată fără probleme. Obiectele mici care pot fi înghițite accidental, precum și farfuriile, paharele și alte vase fragile, trebuie păstrate în sertare. Atenție și la ghivecele cu flori. Nu o scoateți afară din casă. Asta-i tot.“

Atât. A mai citit o dată, dar nu scria nimic important.

— Ce mă fac...? N-am mai avut niciodată o pisică. Oi putea să am grijă de ea o săptămână?

Cum s-o folosi tava și nisipul pentru literă? Dacă o lăsa în pace, știa pisica singură cum să-și facă nevoile fără să murdărească prin casă? Câtă mâncare trebuia să-i dea? Dacă zgâria pereții?!

Habar n-avea. Și nici n-avea pe cine să întrebe. Despre literă și hrană, singura soluție era să caute pe internet.

Dar măcar îi aflase numele. S-a întins pe podea și a privit în cușcă, unde a dat de ochii ei aurii.

— Bi, așa-i? Hei, Bi, hai afară din cușcă! Deci ești fetiță. Sigur ți-e foame. Hai să-ți dau de mâncare!

Era deja seară. Dacă pentru oameni venise ora cinei, atunci cu siguranță și pentru pisici era timpul să mănânce. A citit eticheta de pe punga

cu hrană pentru pisici și a căutat informații pe telefon, încercând să estimeze o porție potrivită. Pisica a scos ușor capul din cușcă.

— O, iată-te!

Dar pisica s-a retras imediat. Abia scosese puțin capul, că s-a speriat de vocea lui Shuta. De data asta, Shuta s-a hotărât să nu scoată niciun sunet și a așteptat nemișcat. După un timp, pisica și-a scos din nou jumătate de cap afară, privindu-l printre gene. S-a lăsat o liniște ciudată, de parcă ar fi concurat să vadă cine are mai multă răbdare. În loc să fie precaută, pisica părea mai degrabă că îl pune la încercare. Shuta stătea într-o poziție incomodă, iar picioarele începuseră să-i amortască. Tremura ușor, dar continua să reziste.

În cele din urmă, pisica a scos ușor o lăbuță din cușcă. Vârful ghearelor, însă, nu atingea podeaua. Privirea ei spunea clar că era gata oricând să se retragă înapoi în cușcă.

Te rog, ieși odată! Nu mai pot de durere!

Chiar când Shuta era pe punctul să cedeze, pisica a lăsat ușor jos lăbuțele din față. Lăbuțele rotunde apăsau pe podea, formând cute pline, asemenea încheieturilor unui bebeluș. Era absolut adorabilă! Un pas, doi pași, iar în cele din urmă, cu o mișcare lină, a ieșit din cușcă și coada lungă.

Pisica era... surprinzător de mare.

Așa i s-a părut la prima vedere. Pisica stătea acum în cameră și nu părea neapărat mare, dar Shuta se așteptase să fie mai suplă. Văzuse cândva un scurt videoclip în care o pisică se strecura printre doi pereți. Pisica asta însă avea o blană pufoasă, ca o pătură de culoare gri. Dacă s-ar fi strecurat printr-un loc strâmt, probabil că blana i s-ar fi revărsat în afară.

Shuta, strângând din dinți, și-a întins picioarele, având grijă să nu se prăbușească și să o sperie. Fără să arate vreo urmă de interes față de chinul tăcut al celui de lângă ea, pisica s-a apropiat de recipientul cu apă. După ce l-a mirosit de câteva ori, a început să lingă apa cu vârful limbii.

În timp ce își freca picioarele amortite, Shuta era încercat de un sentiment ciudat uitându-se la scena din fața lui. Apa sărind în picături mici scotea un sunet care nu mai existase până atunci în camera aceea. Pisica părea să fi căpătat puțină încredere și cerceta acum încăperea. Privirea i s-a oprit asupra pungii cu mâncare, care nu era încă deschisă.

— Ha, ha, bine, bine. Așteaptă puțin.

După apă, urmează mâncarea. *Destul de previzibil*, gândi el, zâmbind ușor.

Shuta a deschis punga și a turnat hrana pentru pisici în celălalt recipient. În timp ce granulele se revărsau zângănind ușor, pisica stătea cu minte, fără să se miște. Shuta se așteptase să sară imediat la mâncare, dar ea a rămas pe loc, cu ochii mari și rotunzi, cu pupilele dilatate la maximum, urmărindu-i atentă fiecare mișcare.

— Mănâncă! Hai că arată bine, uite!

Shuta a prins între degete hrana pentru pisici, care semăna cu o gustare crocantă, și a făcut un gest de parcă ar fi vrut să o mănânce. Însă pisica nu s-a mișcat nici măcar un milimetru. Îl fixa cu privirea, de parcă se întreba ce naiba făcea.

Simțindu-se cumva ridicol, Shuta s-a întins pe spate în pat. Se făcea că nu îl interesează, dar o urmărea pe Bi cu coada ochiului.

În cele din urmă, pisica s-a apropiat tiptil de recipientul cu hrană și a început să își miște botul. Se auzea un ronțait discret. Deși avea o prezență impunătoare, era tăcută. *Așa sunt pisicile, bag de seamă*, se gândi Shuta în treacăt, în timp ce stătea întins pe pat.

Era ciudat să aibă o pisică în camera asta în care locuia singur. S-a uitat din nou în jur și a văzut obiecte îngrămădite în dezordine. Manga și jocurile fuseseră lăsate de izbeliște de mult timp. În cursul săptămânii, venea acasă doar ca să doarmă, iar în zilele libere dormea, oricum, până la prânz. Deși erau destul de multe lucruri acolo, camera nu-i oferea nicio bucurie.

Ghivece cu plante? Nici vorbă de așa ceva.

Și dacă existau, erau uscate de mult.

Shuta a făcut puțină ordine în cameră, nu mai făcuse de multă vreme. A aruncat capacele de sticle de plastic care erau pe podea și bețișoarele primite la *bentō*-urile¹ cumpărate de la combini² și a îndesat hainele și revistele într-un colț.

¹ *Bentō* se referă la o cutie cu mâncare pregătită, adesea împărțită în compartimente și conținând o combinație de orez, carne, pește, legume și alte garnituri (n. tr.).

² *Combini* sunt magazinele locale din Japonia care sunt deschise nonstop sau până târziu și vând o gamă largă de produse, de la mâncare și băuturi până la articole de uz casnic (n. tr.).

Trebuia să facă ceva. Era pentru prima dată după mult timp când se mișcase din proprie inițiativă, în afară de a merge de la un spital la altul. Era o simplă curățenie, dar îi dăduse o senzație ciudat de revigorantă.

— Ah, astea sunt cele mai nasoale.

Somniferele lăsate pe masă deveniseră, dintr-odată, un lucru periculos. Le-a strâns pe toate la un loc și le-a băgat într-un sertar.

Pisica terminase de mâncat și se plimba încet prin cameră adulmecând. Pășea ușor, fără să lase deloc să i se simtă greutatea corpului. Privind-o explorând, Shuta simțea cum i se liniștește sufletul. O terapie cam forțată, dar cu un efect extraordinar.

Oare unde o să doarmă pisica? Nu îi fusese pregătit niciun culcuș. Nu era răcoare, dar poate ar fi fost bine să ruleze un hanorac polar și să îl pună pe jos pentru ea. Sau, cine știe, poate avea să se strecoare în pat cu el. Timpul a trecut pe nesimțite pe când se gândea la lucrurile astea, iar în noaptea aceea a adormit uitând să-și ia medicamentele.

Shuta urca în fugă scările care duceau la etajul patru, ținând în brațe cușca de transport.

A dat buzna în Clinica pentru boli de suflet Nakagyō și a întins cușca spre ghișeul de la recepție, gâfâind. La recepție stătea aceeași asistentă neprietenosă.

— Ăă... pisica. Vreau să vorbesc cu doctorul despre pisica asta.

— Domnule Kagawa, aveți programare peste patru zile. Pisica mai are hrană pentru încă patru zile.

— Nu, asta vreau să zic... gata cu prostia asta.

Respirația i se accelerase din cauza emoțiilor, iar vorbele îi ieșeau cu greu.

— Oricum ar fi, vreau să vorbesc cu doctorul. Aștept oricât este nevoie.

— În acest caz, poftiți în cabinet.

— V-am zis că aștept oricât e nevoie...

— Intrați în cabinet, vă rog!

Asistenta a rostit vorbele fără ezitare, apoi a coborât privirea și s-a apucat imediat de altceva. Shuta a rămas fără cuvinte.

Se întorsese de la muncă, băgase pisica în cușcă și venise în goană până aici. Simțea că nu se putea liniști până nu-și vărsa furia. Dar acum, fiind lăsat să intre în cabinet atât de ușor, era complet descumpănit.

— Vă rog să așteptați în cabinet.

Asistenta nu s-a uitat la el nicio clipă. Neavând de ales, a luat cușca, a trecut pe lângă canapeaua pe care o știa deja și s-a dus să aștepte în cabinetul îngust.

Simțea greutatea cuștii apăsându-i pe genunchi. Pisica era agitată, probabil din cauza faptului că se mișca încontinuu cușca.

Nu pisica era vinovată. Deși știa asta, furia nu i se potolea. Draperia s-a dat laoparte și a apărut doctorul.

— Oh, domnul Kagawa, v-ați întors. Ce-ați pățit?

Cum a văzut zâmbetul binevoitor al doctorului, Shuta a izbucnit.

— M-au dat afară! De la serviciu! Din... din cauza pisicii!

Și-a încheștat mâna pe marginea cuștii, convins că, până la urmă, vina era a ei. Parcă simțind, pisica a început să mârâie amenințător în cușcă.

— O, ce veste bună! a spus doctorul zâmbind.

Shuta a făcut ochii mari.

— V-veste b-bună?

— Păi, nu voiți să renunțați? Acum ați reușit să plecați, așa că problema s-a rezolvat. Ei bine, se pare că pisica asta a fost alegerea potrivită. Are un efect nemaipomenit de bun.

Doctorul zâmbea mulțumit. Privindu-i zâmbetul, Shuta simțea cum i se mai potolește furia.

Nu, n-avea rost. Ar fi fost prost să încerce să discute serios cu doctorul. Până la urmă, nici măcar nu i se aplicase vreun tratament.

Dar trebuia măcar să îi spună ce avea pe suflet. Cu intenția asta, a ridicat cușca de pe genunchi și a pus-o pe birou.

— Nu mi-am dorit nicio secundă să renunț la serviciu. Tocmai pentru că nu voiam să plec dintr-o companie de top, unde am reușit să intru cu greu, am venit să vă cer ajutorul.

Auzind asta, doctorul a înclinat ușor capul într-o parte, nedumerit.

— Dar nu ați spus că era o slujbă care vă exploata?

— Peste tot e la fel. Fie că e o corporație mare sau o firmă mică, niciun loc nu e perfect.

Să ajungă să apere o companie atât de toxică... chiar și el era surprins. Prietenii îi spusese ră același lucru de nenumărate ori. Oriunde te-ai duce, e la fel. Ar trebui să fii mulțumit că măcar iei un salariu. Ce mai vrei?!

Își repetase și el aceleași cuvinte, străduindu-se să reziste cumva. Dar până la urmă, totul fusese în zadar. Shuta s-a cufundat într-o tristețe întunecată.

— Să fiu concediat atât de ușor... nu e corect. Atunci, pentru ce am îndurat tot acest timp?

— Hm...

Doctorul s-a uitat la ceasul de la mână.

— Dacă doriți, putem sta de vorbă. Pacientul care avea programare acum nu a sosit încă.

Vocea doctorului era compătimitoare, dar, în același timp, părea ușor amuzat.

Shuta s-a simțit epuizat. Clinica asta nu era ca celelalte. Chiar dacă s-ar plânge că îi e greu sau ar vărsa lacrimi, tot nu ar fi compătimit, nici măcar de ochii lumii. Dar oare nu era mai bine așa decât să fie doctori și asistente care se prefac că le pasă?

Doctorul ciudat care stătea în fața lui zâmbea ușor, abia perceptibil.

— În ziua în care am luat pisica acasă, nu a fost nicio problemă. Bi a dormit liniștită, iar dimineața i-am pregătit mâncarea și am plecat la serviciu ca de obicei.

Da, doar în noaptea aceea a simțit o ușoară alinare, dar apoi a revenit la rutina obișnuită. Problema cu firma care îl exploata nu era îndeajuns de ușoară încât să poată fi rezolvată de o pisică.

Pisicile nu sunt o treabă așa complicată precum par.

Privind-o pe Bi cum mânca liniștită, Shuta a zâmbit. Oare când avea să se trezească din somn, camera urma să fie un dezastru? Nu era cazul să-și facă astfel de griji.

Pisica stătea ghemuită sub masă. Nu făcuse nicio prostie. De îndată ce Shuta s-a trezit, a venit la el. Oare se atașase de el după numai o zi? Sau fusese dresată să se comporte așa de la bun început? Când a dat să se ducă la baie, pisica s-a ținut după el.

— Ce-i cu tine? Vrei mâncare?